

I

Sva patnja, bes, bol i ogorčenje koje je potiskivala u protekle tri godine vratili su se u samo jednom trenu. Dugo joj je trebalo da zaboravi ko je i odakle dolazi, i da uspe da prespava, barem jednu noć, bez košmara koji su je vraćali onim događajima koji su joj uništili život. Tog 5. jula 2015. godine, ukrcala se kao slepi putnik na kruzer za koji nije ni znala gde ide. Želela je samo jedno, da ode što dalje od Kalabrije, od rodnog grada Lázara i od svih onih koje je volela i koji su joj nešto značili u životu. Sa sobom nije ponela ništa osim svog imena i novog prezimena – Lombardi.

Tri dana Emilija je provela u potpalublju, krijući se po ćoškovima, u uslovima nedostojnim jednog ljudskog bića. Nije osećala ništa – ni glad, ni žeđ, ni vrućinu, samo bol... nepodnošljivu bol koja joj je kidala utrobu. U trenucima magnovenja nije znala šta je više razara – istina da je usvojena, bes čoveka koga je smatrala ocem, izdaja devojke za koju je mislila da joj je sestra, prevara mladića koga je zvala bratom ili bol za čovekom koga je volela bezgranično, za koga je bila spremna da umre, a povredio ju je najviše od svih.

Belina koverta koju joj je pružio kurir advokatske kancelarije podsećala je na belinu sobe u kojoj se probudila kada ju je jedan od mornara pronašao onesveščenu nakon sedmodnevnog boravka na kruzeru. Sećanja su nemilosrdno navirala, sav bol je još uvek bio tu. Setila se dana kada je u bolničku sobu u Đenovi došao policijski inspektor, tražeći dokaze da je ona Emilija Riči Lombardi, osoba čiji je nestanak prijavio gospodin Maximilijano Lombardi pre sedam dana. Iako je lagala i negirala svaku povezanost

sa pomenutim imenom i gospodinom, otisak prsta je potvrđivao istinu, tako da je bila primorana da pobegne i iz bolnice.

– Gospođo, da li Vam je dobro? – jedva je do nje do prlo pitanje nepoznatog muškarca. – Bledi ste kao avet!

– Dobro sam... – promucala je, pokušavajući da savlada mučninu koja ju je odjednom obuzela. – Da li ste sigurni da je to...za mene?

Gledala je u kovertu kao da je iz nje vreba sami đavo. Pretpostavljala je šta bi to moglo biti, ali se pitala kako ju je pronašao.

– Vi ste Emilija Riči Lombardi? Matični broj 220-595... Kristofera Kolumba 51?

– Da, ja sam – promucala je osećajući kako joj se vrti u glavi i kako će svakog trena izgubiti tlo pod nogama.

– Gospođo, Vama zaista, nije dobro? Da li ste sami u kući? Treba li da pozovem hitnu?

– Ne, ne! Biće mi dobro... Pitam se, kako ste me pronašli?

– Gospođo, ja sam samo kurir – mladić je slegnuo ramenima. – Molim Vas, potpišite! – rekao je, pružajući joj olovku.

Od ovog trenutka istovremeno je i strahovala i nadala mu se svake neprospavane noći. Opet su nagnula sećanja iz kojih su izvirale njegove grube i zlokobne reči:

„Oženio sam te da ti nikada ne dozvolim da pronađeš mir, dok god ja postojim. Svaki put kada vidiš moje prezime uz svoje ime, podsećaće te ko si mogla da budeš da nisi bila previše glupa. Od sada ću živeti svaki dan samo za to da ti nanese bol.

Uništiću te zbog rugla kome si me izvrgla. Ukaljala si me, a voleo sam te, prokleta bila! Verovao sam ti i sanjao o tome da ti pružim sve! Nikada nećeš dobiti razvod, niti ću ti ikada dozvoliti da budeš srećna!"

Zbog tih reči, koje su je dotukle, porazile i dovele na sam rub propasti, noćima je imala košmare. U tim noćima bez nade i želje za životom, osećala je ruke koje su je gurale od sebe, ruke koje su je izbacile na ulicu bez ičega, ruke koje su indirektno povukle polomljeno staklo preko njenih vena. Osetila je vrtoglavicu i potonula u mrak.

– Ema, dušo... Ema! – osvestilo ju je nežno doziivanje.

Otvorila je oči i ugledala Sofiju koja ju je dozivala plačnim i zabrinutim glasom. Ležala je na podu predsoblja, sa glavom koja je počivala na Sofijinom krilu. Jedino je tu pronašla utehu i spas od one večeri kada ju je pronašla ispred vrata svoje pekare, prerezanih vena, u bolničkoj pidžami i papučama.

– Hajde, dušo, molim te... Hajde, ustani! – pomogla joj je da ustane i ode do ležaja u dnevnom boravku. – Lezi... Pozvala sam Renata, brzo će doći!

Ležala je nemoćna da izusti bilo šta. Sadašnjost je na trenutak zastala, pred očima su iskrsavale samo slike prošlosti i ređale se kao na filmskom platnu – svaka naredna bolnija od prethodne.

Devojačko veče.

Njeno devojačko veče na koje su je nagovorili Fiona i Luka, njena dotadašnja sestra i njihov najbolji prijatelj. Bezgranično ih je volela i verovala im. Pomagali su joj oko priprema za svadbu, a njoj ni na kraj pameti nije bilo da

treba da ih proverava, niti da proverava račune koje je potpisivala. To veče trebalo je da bude iznenađenje za nju. Ispostavilo se i da jeste... – takvo da se od njega neće oporaviti dok je živa.

Veče je bilo organizovano u lokalnom klubu u Lá-zaru. Iako je više volela da veče pred svadbu provede u sanjarenju vezanom za sutrašnji dan, pristala je, ne želeći da im kvari zabavu. Sve je počelo najnormalnije, uz glasnu muziku, staro društvo i piće... Bila je vesela i raspoložena. Negde oko 23 h pojavila su se tri striptizera, buka je bila zaglušujuća. Vrckali su i izvodili striptiz, devojke su vrištale, a njoj je bilo neprijatno, jer je znala da takvo nešto sigurno ne bi odobrio njen budući suprug. Kada su završili striptiz, momci nisu hteli niti da se obuku niti da odu, dok sa Emilijom ne popiju po čašu pića. Popustila je, u želji da što pre odu. Jedan od njih pružio joj je čašu šampanjca i ta scena bila je poslednje čega se sećala narednog jutra, kada se probudila u hotelskoj sobi iznad kluba u kome je slavila devojačko veče. Na svoje veliko iznenađenje, ležala je sasvim naga, stvari su bile rasturene svuda po sobi, a glavu nije mogla da odvoji od jastuka.

Nakon pola sata od buđenja, koje je provela pokušavajući da dođe sebi i da se priseti šta se dogodilo i zašto se ne nalazi u svojoj sobi, u sobu je ušla Fiona, bez kucanja, sa čudnim izrazom na licu i još čudnijim osmehom.

„Budna si? Ludo veče, je l' da?“, upitala je stajući podno kreveta u kome se nalazila Emilija. „Da znaš da si me iznenadila! Mislila sam da sam samo ja luda u našoj porodici!“, zacerekala se.

„Fi, puca mi glava... Šta se desilo? Ničega se ne sećam!“

„Malo si se napila... Malo si ludovala...“, smešila se Fiona tajanstveno. „Hajde, ustaj! Udaješ se danas, nisi valjda zaboravila?“

„Jao!“, tiho je jauknula Emilija ustajući iz kreveta. „Pomozi mi... Nije mi dobro! Nisam valjda napravila neku glupost?! Zna li Max da sam ovde?“

„Ne zna niko... osim mene i Luke. Hajde, požuri, dok nisu otkrili da te nema kod kuće! Čeka nas Luka!“

Fiona je bila starija od Eme tri godine. Često bi znale da se sporečkaju jer, jednostavno, nisu imale isti pogled na svet, ali od momenta kada su objavljene njene zaruke sa Maximilijanom Lombardijem, Fiona se promenila i naprasno joj u svemu udovoljavala. Ema ju je često zadirkivala da je to iz razloga što će je se otarasiti. Dobiće na poklon sve haljine koje je od nje pozajmljivala i, konačno, Luka će biti samo njen.

Luka Đovani bio je njihov zajednički prijatelj, sin kućnih prijatelja njihove porodice i neko u koga je Fiona bila potajno zaljubljena. Međutim, on na nju nije obraćao pažnju. U početku skriveno, a kasnije sve otvorenije, udvarao se Emiliji, na šta ona nije obraćala naročitu pažnju, jer se on udvarao skoro svakoj devojci iz kraja. Rekla mu je da ne gaji lažne nade i da ga voli samo kao prijatelja i brata. Na njegove nepristojne šale i upadice nije reagovala, preko njih je uglavnom prelazila praveći se da ih ne čuje. Na njegovo sve upornije i sve nepristojnije ponašanje skrenula mu je pažnju kada je upoznala Maximilijana i kada je njihova veza postala ozbiljna. Luka joj je nadenuo nadimak *Ledena* i stalno ju je tako zvao. Znala je da su i drugi mladići u gradu uz njeno ime dodavali epitete *ledena*, *neosvojiva*, *uobražena*, ali ni na to nije obraćala pažnju, jer nije

bila od onih devojaka koje bi uletale u veze bez osećanja, u veze koje bi se završavale u krevetu. U suštini, uopšte nije bila ni ledena ni uobražena. Niko nije mogao da dopre do nje, jer ni za kim joj srce nije poskočilo, ničiji joj pogled nije ogrejao dušu, sve do jednog popodneva kada je u kancelariju njenog oca ušao Maximilijano Lombardi.